

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056700208/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

sig ad ganske som hine Skriftkloge og Farisæer. De vilde ikke forstaa et Muk af det hele, men kun forarge sig over, at han ikke først kom til dem — de Skriftkloge —, men opsøgte Proletariatet og det værste Uds kud. Men han vilde sikkert tage en syvstrænget Svøbe og drive ud af sine Templer de Aagerkarle, der præker for høj Betaling, der bruger Alteret sem et Vexellererbord, hvor Pengene klinger som »Offer«, hvor Sakramentet selv er en Indtægtskilde, og hvor en Hoben Snyltegæster alle søger at klemme den Troendes Pung for det mest mulige; hvor de Rige køber sig de bedste Stole for mageligere at kunne nyde Guds Ord.«

»Hør, lille Ven, Du hænger dig i lutter Smaating, i alt det uvæsentlige. Hovedsagen er dog for Pokker, at Kristendommen gør sin store uberegnelige Nytte.«

»Godt — saa stryg Aabenbaringen og hele Idealiteten og hold op med Hykleriet. Indrøm, at Kristi Lære var en skøn Drøm, for skøn til denne Verdens barske Lys og de jordbundne Naturer, en Drøm, der kun kan drømmes og begribes af et Menneskehjerte, der sukker i sin dybeste Nød. Indrøm, at Kristendommen, som Mesteren tænkte sig den, var uigennemførlig, at Menneskeheden var for slet til at annamme Frelsen.